

forhindrede fra at gaa paa længere Rejser; men disse Tilfælde ere overordentlig faa, og, som den højtærede Marineminister udtalte, vilde han jo være villig til at sørge for, at de faa tilstrækkeligt Arbejde. I øvrigt vil jeg gøre opmærksom paa, at det hele ikke er andet end noget, der svarer til, hvad man har i Landetaten. Der bliver jo en ung Mand, der ernærer sig som Tjenestekarl paa Landet, tvungen til, naar han bliver indkaldt, at gøre den Forandring kun at arbejde paa Dagleje, idet han ikke kan fæste sig bort for den almindelige Tjenestetid, som gælder paa Landet, nemlig fra 1ste November til 1ste November. Dette er jo et ganske tilsvarende Forhold som det, der finder Sted for de Søfolk, der paa Grund af Indkaldelse ikke kunne gaa paa længere Rejser. Og disse sidste ere i det store og hele endda gunstigere stillede end de til Landetaten udskrevne, idet det meget store Flertal lige indtil den Dag, de paagældende skulle tiltræde Tjenesten, kunne fortsætte deres indenrigske og korte udenrigske Sejlads og endda oppebære deres 10 Kroner maanedlig ved Siden af. — Hvad særlig angaar Bestemmelsen om, at de værnepligtige Søfolk, der mene, at de maaske kunne blive kasserede, skulde have Ret til at fremstille sig til Bedømmelse for Chefen og Overskibslægen paa Vagtskibet i Kjøbenhavn, da er jo Talen her om Folk, som vel ere skikkede til at fare til Søs, men som dog kunne vente at blive kasserede til Orlogstjeneste; men de behøve jo ikke at opsætte til dette Tidspunkt med at lade sig undersøge, men kunne lade sig undersøge langt tidligere. Bestemmelsen er i øvrigt ret overflødig; thi over for det, der maaske kunde være Tale om, nemlig at Chefen for Kassationskommissionen skulde være utilbøjelig til at sammenkalde Kommissionen, har jo Marineministeren lovet at sørge for, at dette skal ske. Tingen er den, at den nugældende Lovgivning jo giver Bestemmelser om dette Forhold, idet enhver søfarende kan fremstille sig for Kassationskommissionen til enhver Tid. Bestemmelserne derom findes i Anordningen af 24de August 1894. Den her foreslaaede Bestemmelse gaar altsaa ud paa, at de skulde kunne indstille sig for Kommissionen her i Kjøbenhavn, men derved blive jo kun de, som opholde sig her i Kjøbenhavn eller Kjøbenhavns Nærhed, tagne i Betragtning. De, som opholde sig f. Eks. oyre i Jylland, og som gaa i indenrigsk Fart mellem jydsk Havne, kunne imidlertid efter de gældende Bestemmelser ogsaa fremstille

sig for Kassationskommissionen, naturligvis for den for Søværnet gældende. Uden for Kjøbenhavn kunde de mælde sig, dersom det er i en Garnisonsby, for den Kassationskommission, der findes i denne, og ellers for den, der findes i den nærmeste Garnisonsby. Kassationskommissionen bestaar af en militær, altsaa enten en Marineofficer — her i Kjøbenhavn Kommandanten i Nyboder — eller for Landetatens Vedkommende af Chefen for Garnisonen og 3 Læger. Det, der her foreslaas, er noget mindre, nemlig 1 Officer og 1 Læge. Der forekommer mig imidlertid ikke at være nogen væsentlig Grund til at fastholde dette, thi det er jo kun en Forringelse af den Garanti, man har villet skaffe sig gennem de nugældende Bestemmelser i Anordningen af 1894. Det forekommer mig, at der ikke for de meget faa Tilfældes Skyld, der vil være Tale om, er nogen Grund til at gaa til en Forandring her. Bestemmelsen vil dog ikke kunne komme alle til gode, nemlig ikke dem, der høre hjemme uden for Kjøbenhavn, og man vil jo dog ikke have Penge at give dem til at rejse hertil for. Jeg vil altsaa henstille til de ærede Forslagsstillere, om de ikke se sig foranledigede til at forandre deres Forslag i Overensstemmelse med Marineministerens og mine Udtalelser, og den ærede Ordfører ved jo, at jeg ikke er uvillig til at deltage i Redaktionen af saadanne Ændringer.

K. M. Klausen: Jeg har med Interesse læst dette lille Lovforslag, fordi det beskæftiger sig med en Sag, som jeg har haft Lejlighed til at beskæftige mig med og tænke over, før den er bleven bragt frem her. Hvert eneste Aar hører man disse berettigede Klager fremkomme fra Sømænd, som ere blevne stoppede, og for hvem det derved er blevet umuliggjort at kunne ernære sig paa den Maade, hvorpaa de have gjort det tidligere. Den højtærede Minister udtalte, at det kun var faa, der drejede sig om. Jeg kan nu ikke indrømme, at det kan kaldes faa. Jeg synes egentlig, det er overordentlig mange, der komme til at lide under de Bestemmelser, der nu ere gældende for disse Folk. Jeg har derfor tilladt mig i Aar ved Finanslovens 2den og 3dje Behandling i Udvalget at rejse denne Sag for at se, om der ikke var noget at gøre for disse stoppede Søfolk, og jeg fik da foranlediget, at der blev afsendt en Skrivelse, for at man kunde faa oplyst, hvor mange det drejede sig om, og hvilke Underholdningsbidrag der hidtil har været